

Ezúton mondunk köszönetet Carmelo Crupi elnök úrnak, a milánói Maitreya teozófus csoport vezetőjének, hogy összefűzte, a szavak segítségével írásba foglalta az alábbi gondolatokat, és hozzájárult ahhoz, hogy műve magyar nyelvű fordításban is megjelenhessen, beteljesítve ezzel annak karmáját, amely szerint „a szó, legyen az írott vagy kimondott, eljut a világ minden sarkába”.

Ugyancsak köszönettel tartozunk a két fordítónak, Darvasi Annának és Trembácz Évának, és a nyelvi lektorálást végző Ertsey Nikolettnek, akik lelkes és alapos munkája tette lehetővé, hogy magyar nyelven is megismerhessük a szerző alábbi fejtegetését.

* * *

A szó fejlődése és karmája

A szó sokszínű és összetett, tanácsos tehát elgondolkodni minden egyes kifejezésen, minden mondaton, amit olvasunk és hallunk. Oda kell figyelni minden egyes szóra, amivel gondolatainkat kifejezzük, mert a lét egy olyan keresztút, amely a belső világunk találkozási pontja; pl. az elme, az érzelmek, a gondolat, a szív, a tudati állapotunk és az érettségünk a korábbi események nyomai és így meg kell értenünk, hogy a rosszabbik énünk, vagy az ego a tudati fejlődésünktől függ.

A világban ugyanúgy uralkodhat a háború, mint a béke, de a harmóniának kell irányítania, mert nagyon veszélyes lehet, ha a nyelvi kifejezés nem tökéletes, hiszen könnyen a hamisság köntösébe bújhat. Nem szabad elfelejteni, hogy a szavak szörnyű fegyverek is lehetnek.

A *Meditációk* című könyv 14. fejezetében olvashatjuk: „Az okkultizmus alapelve, hogy minden szó lehet építő jellegű, legyen az elhanyagolható, vagy megjegyzésre méltó.”

Aztán A *Fehér Lótusz idillje* című könyv írja: „Mindenki saját független törvényhozója. Az öröm vagy bánat osztogatója, élete jutalma, büntetése elrendelője.”

Érdemes anélkül nézni és megfigyelni dolgokat, hogy belekevernénk magunkat és fontos azt tudatosítani, hogy egyetlen szó a megfelelő pillanatban többet ér a tengernyi későn kimondottnál.

Minden emberi cselekvés a verbális kommunikációban, vagyis szavakban nyilvánul meg. Sőt a cselekedet ettől válik méltóságtelessé, ez az emberi harc fegyvere – a szó, legyen az írott vagy kimondott, eljut a világ minden sarkába.

Figyelembe véve mindennemű kapcsolatot, ez a leginkább használt eszköz, amely összeköti az embereket, és az alapvető eszköz önmagunk minőségének és mennyiségének kifejezésére.

Szóbeli kifejezőképességünk eredményessége a gondolat intelligenciájától és a szóban rejlő azon képességtől függ, amely gondolkodásra készíti. Feltételezve a szó érzelmi finomságát, feltöltve azt erővel, vitalitással, önállósággal, a szó az anyagnak és a gondolatnak olyan kifejezőmódja, ami a cselekedetben nyilvánul meg, megvalósítva az elvont és a konkrét közötti átkelést, így adva testet a gondolatnak.

A szóbeli kifejezőmód segítségével meg kellene teremtenünk azokat a feltételeket, amelyekkel megértjük annak a lelkét, aki minket hallgat. Az írott vagy nyomtatott szóval nem ugyanazt a hatást lehet elérni, mint a kimondott szóval, mert az előbbiekből hiányzik a beszélő hanghordozása, szavai melegsége és a tudás, amely felold minden kétséget, felkelti a figyelmet, amely meggyőzőbb, és amely jobban megmozdít bármely más elmélkedésnél.

A szónak olyan teremtő ereje van, amely felkelti, vagy elfojtja a vágyakat, felszítja a lélekben az érzéseket, felvillanyoz, vagy lehangol, megerősíti, vagy megsemmisíti az akaratot; a szó egy csoda, amely, ha megfelelőképpen használjuk, újjáéleszti a benső énünket.

De vannak olyan emberek, akik az önmaguk által kimondott szavak börtönébe ragadnak és képtelenek kiszabadulni, mert tudtukon kívül fantáziájuk bűvöletében élnek, olyan kifejezőmódot használnak, amely egyáltalán nem saját magukban gyökerezik, ezért nem képesek valódi ismeretek elsajátítására.

Esopus egyik meséje a számárról szól, amely oroszlánbörbe bújik, hogy megrémítse a többi állatot, és hogy többnek tűnjön annál, ami valójában volt. Azonban elegendő volt, hogy kinyissa a száját, rögtön elöttűnt a számár, ami volt.

Vagy további példaként említhetjük a következő kifejezést: „Ön nem tudja, ki vagyok én!” vagy Schillaci, a focista meggondolatlan kijelentését: „Kinyírlak!”

Platón, akinek azért könyörögtek, hogy tanítsa meg megismerni az embereket, azt mondta: „Az ember és az agyagedény a hangjától ismerszik meg.”

A szó minden másnál jobban megmutatja, hogy kik is vagyunk a nem látható bensőnkben. Az orvos fel tud ismerni bizonyos betegségeket a beszédünk, nyelvünk vizsgálatával, hiszen amint megszólalunk, azonnal nyilvánvalóvá válik lelkiállapotunk. Szókratész azt mondta: „Beszélj, hogy megismerjelek!” Aki hallgatni képes, az fejleszti gondolkodását, ez alapvető az emberi tevékenységben, és annak folyamatában – a hallgatás lehet akár fejlődés, karmikus viselkedés. Ezért van az, hogy a megfelelő szónak a megfelelő helyen és a megfelelő formában kell elhangoznia.

Minden dologból a kevés hátrány, a sok viszont túlzás, ezt az alapelvet kell követni belső fejlődésünkre vonatkozóan is, meg kell találnunk a megfelelő egyensúlyt, de bizonyos esetektől eltekintve, vajon hány ember törekszik erre az állapotra, hányan vannak azok, akik a tudás elsajátításáért hajlandóak figyelni, hallgatni, saját belső fejlődésük érdekében feltenni maguknak a kérdést, hogy „MIÉRT”? Gondoljunk csak a „*Sinuhe, az egyiptomi*”, vagy a „*Borotvaélen*” című filmekre, vagy a MIÉRT? korban lévő gyerekek példájára.

A kevés szó olyan, mint a helyes táplálkozás, optimális formában tart és megszabadítja az elmét a fölösleges dolgoktól; a túl sok viszont torzítja a külsőt, ugyanúgy az elmét is és ezen keresztül a gondolatot. „Ép testben ép lélek.”

Vannak dolgok, amelyeket a szó nem tud kifejezni, így jönnek felszínre annak korlátai. Figyelemreméltó az a tény, hogy sok szavunk van a szemrehányások, kritikák, ítélezések, szóbeszéd kifejezésére, amelyekkel másokban sérüléseket okozhatunk, viszont kevés szavunk van a fájdalomra és az öröme, mert bizonyos lelkiállapotokban tehetetlenekké válunk, és azt vesszük észre, hogy nem találunk szavakat – így válik tudatossá, hogy bizonyos határokon túl nincs más csak a csend.

Egy közmondás szerint: „Hallgatni arany, beszélni ezüst.” Egyetérttek ezzel, mert a tudatos élet megvalósításához csennddel kell körülvenni magunkat, el kell hallgattatni az elménket. A valós és eredményes meditáció vasakaratra épül. Ezt az állapotot elérni, életre hívni viszont nem szükséges Indiába, vagy egy hegy tetejére menni, meg lehet valósítani a saját életünk csenndjében, nyugalmat teremtve környezetünkben és gondolataink között, még akkor is, ha egy megfégezhetetlen fogyasztói társadalomban élünk. Ha valaki erős és tárgyilagos, megerősödik az akarata, a helyes ítélőképessége, és képes megkülönböztetni a valós szükségleteket a haszontalan dolgoktól, megszokásoktól.

LEHET ÉLNI ÚGY IS A VILÁGBAN, HA NEM RAGAD MAGÁVAL.

Lao-Ce azt mondja: „Minden benned van.”

„Meg lehet ismerni a világot anélkül, hogy kilépnénk a házunkból, láthatjuk a nagy égi Tao-t (az igazságot) anélkül, hogy kinéznénk az ablakon; minél távolabb keressük a tudást, annál kevesebbet sajátítunk el belőle.”

Ebből következően a bölcs megszerzi a tudást utazás nélkül is, megérti a dolgokat anélkül, hogy a szemével látná azokat, véghez viszi a dolgokat anélkül, hogy tevékenyen részt venne bennük.

Salamon egyik mondása szerint: „Aki vigyáz a szájára, az a lelkére is vigyáz, de kárát vallhatja az, aki meggondolatlanul fecseg.”

Egyes emberek képesek akár 3000 szót is kimondani óránként, beszélhet valaki akár egy varrógép sebességével és akár 10.000 szóig is eljuthat, egy egész szóáradatig, és lehet valaki olyan, mint egy rádió, vagy akik magukban beszélnek, illetve azok, akik még álmukban sincsenek csenndben.

Ki az közülünk, akit ne bántott volna már meg egy-egy neki címzett szó? Kétségtelenül előidézett bennünk egy okot és egy okozatot, váratlanul ért minket, felkészületlenül, vagy éppen azonosultunk vele. Vannak olyan szavak, amelyek kimondva rosszat szülnek, manipuláció formájában kegyetlenséget teremtenek, de vannak jótékony szavak is, amelyek a belső érettségből erednek és csendet sugalmaznak, megértően fogadva az éretlenséget. Ha valaki tehát meggondolatlanul beszél, saját magát mutatja meg másoknak.

Pythagoras azon a véleményen volt, hogy a kard pengéjével kevésbé fájdalmas sebet lehet ejteni, mint amilyet valaki a nyelvével okozhat, mert a kard a testet sebz meg, míg a szavak a lelkünket.

A Zend-Avesta könyvében az ősi perzsa bölcsesség szerint van néhány szabály arra, hogyan irányítsuk beszédünket. Ezek, mint minden univerzális jelentőségű igazság, örökérvényűek.

Soha ne hagyj, hogy a rosszabbik éned beszéljen belőled!

Ne beszélj olyan dologról, amit nem ismersz elég alaposan!

Soha ne beszélj akkor, ha személyesen nem győződtél meg arról, hogy mi az igazság!

Ne beszélj akkor, ha szavaiddal nem tudod tisztán és világosan kifejezni a gondolataidat!

Ne beszélj akkor, ha a hanghordozásod nem elég szívélyes!

Ne beszélj, ha hallgatóságod nem figyel rád, mert a jó szó hasztalan, ha süket fülekre talál!

Arisztoteléstől megkérdezték, hogy mit érhet el az, aki hazudik; a válasz az volt, hogy „akkor sem hisznek majd az illetőnek, ha igazat fog mondani.”

Arisztotelész és az ősi perzsa bölcsesség szemszögéből tehát arra következtethetünk, hogy ami számít, az a jó szándék, a bizalom, az őszinteség; mert mindezek olyan értékek, amelyek ha nem is azonnal, de hosszú távon megtérülnek.

Diderot azt írja: „Aki veled mások hibáiról beszél, az mások társaságában a te hibáidat tárgyalja.”

Elmélyülve az okkultizmus világában, találunk egy törvényt, amely szerint, aki negatívan gondolkodik, vagy rosszat mond másokról, az a saját negatívumait tárja fel, erősíti fel azokban a vétkekben, rossz cselekedetekben, amelyeket másokkal szemben elkövet.

Ezért tehát érdemes pozitívan gondolkodni, beszélni, viselkedni, vagy legalábbis önáltatás nélkül, igazmondóan élni, ebből következően tehát nem árt egy rostán megszűrni mindazt, amit mondanak, amit olvasunk vagy hallunk és látunk, hogy ne válhassunk mások eszközeivé, vagy ennél is egyszerűbben: tudatlan „papagájokká”.

Ha csak arról beszélünk, amit ismerünk, amivel tisztában vagyunk, biztosan komolyságra és őszinteségre teszünk szert, arra a két, az emberiség társadalmi kapcsolataiban nagyon fontos dologra, amelyek meghozzák számunkra mások megbecsülését és bizalmát.

A személyes tapasztalatszerzés felsőbbrendű, magasztos útja mindennemű tanulásnak, ismeretszerzésnek, ezért kell elszakadnunk a nagy tömegektől, saját magunknak lenni, egy-egy kicsiny igazságot csendben ápolni, körültekintően beszélni, figyelni, – még ha hibázunk is számos esetben – hasznunkra fog válni.

Richelieu bíboros, amikor azt hallotta, hogy valakiről rosszat mondanak, mindig azt mondta: „Meg szeretném ismerni az illetőt, mert kell, hogy legyen valamilyen erénye annak, akire mások annyi sarat dobálnak.”

Soha ne süllyedjünk azok szintjére, akik alantas eszközökkel küzdenek, mivel általában azok az okok, amelyek arra készítetik az embereket, hogy másokat kihasználjanak és hazugságaik eszközeként felhasználjanak, az egoizmusban és a feltűnési vágyban gyökereznek.

Példaként említhető az az Egyesült Államokban „Bunk” címmel megjelenő magazin, amelyben egyetlen szó sincs, ami igaz lenne. Minden egyes hír szenzációt keltő, de egy szó sem igaz az

egészből, csak kitaláció, mint ahogy a címlapon lévő mondatból ez egyértelműen ki is derül. Ugyanilyen típusú magazin évek óta megjelenik Angliában is.

Nem kell hazudnunk önmagunknak; a gondolatok és a cselekedetek szükségszerűen összetartoznak, így szavainknak megfelelőnek kell lenniük, és vissza kell tükrözniük az elvont és a valós dolgok megnyilvánulásának egységét, egyébként nem marad más, mint a csend.

Megoldást kell találnunk azokra a nehézségekre és akadályokra, amelyek egy-egy beszélgetés vagy előadás során felmerülhetnek, mint például amikor elkezdünk egy mondatot, majd nem fejezzük be, vagy amikor nem határozzuk meg egy társalgás lényegét, majd álszerűen példabeszédben fejezzük ki magunkat. Ez azért történik, mert mindabban, amit elmondunk, van egy gondolati rendszer, amelyből olyan mentális képek fejeződnek ki, amelyek befejezetlenné teszik mondatainkat és eltérítenek egy másik témához. Így minden zavarossá válik és látván a hallgatóság értetlenségét, példabeszéddel szeretnénk újra megnyerni őt.

Ahhoz, hogy egy beszélgetés közvetlen legyen, meg kell szüntetni a hézagpótló szavakat, amelyek nem segítenek annak megértésében, amit közölni szeretnénk, hanem elnehezítik a társalgást, érthetlenné és nevetségessé teszik. A hézagpótló szavak ürüggyé válnak arra, hogy időt nyerjünk – mindez azért, mert a gondolatáramlás akadozó, ezért tűnnek elő a beszélgetés korlátai.

A hallgatni tudást gyakorlás útján lehet megtanulni. Pythagoras tanítványainak, miután bekerültek a filozófiai iskolába, öt éven keresztül csendben kellett maradniuk, hallgatniuk és figyelniük kellett; nem tehettek fel kérdéseket. Ez a fegyelem fokozottabb belső munkára kényszerítette őket, tudatossá váltak és megszerezték a gondolkodni tudás feltételeit. Pythagoras azt mondta tanítványainak: „A szavak a lélek lélegzetvételei”, a *Meditációk* című könyvben pedig ez áll: „Beszélgetőpartnerünk gondolatait kísérjük inkább figyelemmel, ahelyett hogy a szavait akként értelmeznénk, ahogyan felruházta azokat; mivel általában az, hogy ki milyen pontosan fejezi ki magát, nem nagyon érdekkel minket”. Ugyanerről az oldalról egy másik gondolat: „Ne ítéljétek a külső alapján, mert nagy hibát követhettek el vele, elveszítve a lehetőségét annak, hogy még többet tanuljatok. Legyetek éberek és mindenre figyelmesek.”

A beszélgetés egymás kölcsönös félbeszakításának versenye, megfigyelhetjük, hogy egy konferencián vagy egy beszélgetésben nem hagyunk elég időt a másiknak, hogy befejezze gondolatainak kifejtését, és rögtön közbevágunk, hogy elmondjuk a saját gondolatainkat, magunknak követelvény a jogot, hogy megismerjük a velünk szemben lévő személy eddig ismeretlen belső világát. Megsemmisítvén ezzel azt a kifejezési módot, amely esetleg az egység felé vitt volna, illetve azt a tudatosságot, a beszélgetés, az együttlét kedélyes voltát, talán egymás megismerését, vagy hogy megértsük, mi is találkozásunk célja.

Igazán kivételes dolog olyan emberrel találkozni, aki jól elsajátította a hallgatás művészetét, aki megértő részvétellel fogadja mások érzelmeit; hiszen ez a lelki érettség jele.

Aki gyorsan, zavarosan, saját magát félbeszakítva beszél, nem szán elegendő időt a szavaknak, hogy megértsék őket, és mindez egy mentális konstrukció (gondolati szerkezet) formáját ölti.

Ha a beszélő lelke mélyén találni némi szellemi beállítottságot és némi emberi figyelmisséget, mindenek előtt önmaga elé helyezi a találkozás küldetés-értékét, úgy cselekedvén, hogy mindenki kényelmesen érezze magát, és ne legyen megbántva senki meggondolatlanul kiejtett szavakkal. Ha figyelmet szentelünk annak, hogy megfelelő időközönként kövessék egymást a szünetek, a ritmus és a megszakítások, elkerülvén ezzel a hangzavar kialakulását, ez a változásokat hozó komoly önvizsgálat kezdete.

A csend és a hallgatás értéket és életet adnak a szavak megértése során.

Mivel minden kimondott szó a későbbiekben vádlóvá vagy oltalmazóvá válik, feltehetjük magunknak a kérdést: lehet-e nevelni a szót? Igen, és a legjobb eredmény elérésének módja ráhangolni, nevelni lelkünket a jóságra, a megértésre, a türelmességre, a szerénységre, az emberbarátságra, mások szeretetére.

Mindezekkel a szó csodálatos változáson mehet keresztül, hiszen megváltozott az eredete. Tehát ugyanaz a szó bennünk megváltozva teljesen más jelentést kap, más ereje, illetve hatalma lesz, hozzásegít minket egy másfajta tudás megszerzéséhez, és tisztább fény csillog majd a szemeinkben.

Mindezek után foglalkoznunk kell a szó hiányával, amelyet a csend helyettesít, és amelynek három fontos megnyilvánulása: a vétkes – a cinkos – a tudatos.

Bizonyos helyzetekben a hallgatás egyenértékű a hazugsággal, vagy van, amikor a hallgatás beleegyezést jelent, illetve bizonyos körülmények között a hallgatás vétkesebb száz vádnál. Hallgatunk félelemből, megalkuvásból, szótlanok vagyunk akkor, amikor a csend árán megtarthatjuk kényelmünket, pozíciónkat, presztízszünket; mindezek negatív, hitvány és erkölcstelen dolgok.

Létezik egy olasz mondás, amely sajnos nagyon igaz azokon a helyeken, ahol szegénység és nyomorúság van: „aki csendben marad, elboldogul, aki beszél, az meghal”. Ezekben az esetekben a csend a saját vagy a szeretteink életének fenyegetettségét jelenti, amely félelemmel és zsarolással teli. Ezt a mélységes csendet körülveszi, oltalmazza a cinkos hallgatás az „omertá”, megbújnak és el is hálnak benne szégyenteljes események. Vegyük például ezeket a kifejezéseket: „nem tudom, nem tudtam, nem hallottam, nem láttam, nem értettem, rosszul értettem”, – egyfajta hasonlóságot fedezhetünk fel a totalitárius rezsimekkel, ahol erőszakos, hatalomvágyó emberek uralkodnak, akiknek sikerül saját erőszakos, zsarnoki viselkedésüket kiterjeszteni egy egész nemzet viselkedéskultúrájára. Vegyük például „*A lelkek háza*” című filmet.

Lehet csendet teremteni erényből, önuralomból, belső készletéből, saját testünk megismeréséért, védelmezéséért és – amennyire szükséges – földi küldetésünk során a mi kötelességünk megőrizni azt a saját magunkból eredő minden rossz gondolattól, külső hatásoktól.

A szó különböző típusaival kifejezhetünk irigységet, büszkeséget, haragot, bujaságot és annak minden válfaját, önzést, mohóságot, rosszaságot, féltékenységet, erőszakot. A szó okozza az embereknek a legtöbb kellemetlenséget, mivel véleményünket mondatokban fejezzük ki, így jutunk el a viszálykodásig, a gyűlölködésig, szavakkal jelentik be a háborút és hirdetik ki a békét, szavakat használnak az írók, politikusok, újságírók, szociológusok, tanárok, előadók, tanítók, nevelők, ügyvédek, prédikátorok. Ki tud tehát meglenni szavak nélkül? Képes-e valaki ebben a világban szavak nélkül élni és nem elszigeteltnek és kitaláltnak érezni magát? Mondják meg nekem például, hogy mit veszítenek valójában velünk, normálisokkal szemben a süketek és a némák? Az egyik közmondás arra emlékeztet, hogy „sokkal nehezebb csendben maradni, mint beszélni.” Hemingway mondta: „Megtanulni beszélni elegendő két év, de megtanulni csendben maradni 50 év szükséges.” Szavakkal adjuk tovább a valós igazságot, a tudást, a vallást, szavakkal hirdetik ki a politikai és társasházi közgyűléseken a szavazások eredményeit. Vannak emberek, akik a nevelésnek kötelezik el magukat, a jó gondolatok írásbeli és szóbeli terjesztésének a világ minden tája felé és emberi cselekedeteiket szeretettel, örömmel, melegséggel, önfeláldozással, erénnyel, megbízhatósággal, becsülettel végzik.

Mint ahogy az éjszaka mindig jó tanácsadó, így elmondhatjuk, hogy minden rosszra gyógyszer a csend.

Meggyőzni valakit sokkal nehezebb, mint szembeszállni a legádázabb ellenséggel és legyőzni azt, de mindenekelőtt saját magunkat kell meggyőzni. Így kezdhetünk hozzá annak gyakorlásához, hogy kontrolláljuk magunkat a beszédben, ami azt jelenti, hogy tudatossá válunk mindabban, amiről beszélünk, és sokkal jobban megismerjük saját magunkat.

A tudatos szónak fényt kell vinnie a homályba, tudatosságot a tudatlanságba, néha az alkotó csend példáján keresztül.

A „*Világosság az Ösvényen*” című könyv ezt írja: „Mielőtt a hang a Mesterek jelenlétében szólhat, el kell veszítenie sértő hatalmát.” A Mester tanításaiból pedig a következőt olvashatjuk: „A szónak igaznak, szeretettel telinek és hasznosnak kell lennie. Ha e három tulajdonsággal nem rendelkezik, jobb, ha hosszan hallgatunk.”

A szó egyfajta labirintus és aggodalmunkban, hogy hiteles legyen, észre sem vesszük, hogy a megszokások miatt nem tudunk saját magunkra sem figyelni, és így kifejezésmódunk értelmetlenné, szavaink üressé válnak, még akkor is, ha olyan könyvekből idézünk, mint a Biblia, vagy a Bhagavad Gíta. Max azt a kifejezést használta, hogy a szavak elveszítik vibráló hangzásukat, propaganda- és kereskedelmi jellegűvé válnak.

Megfigyelhetjük, hogy a gyerekek nem figyelnek arra, ha többször megismétlünk nekik valamit. Ennek oka, hogy ők nem képesek a szavaink adott eseményhez kapcsolódó valós értelmét felfogni, így kialakul egy olyan háromszög (az anya nem tudatos viselkedése, az adott helyzet, és a gyerekek nem befolyásolt belső világa), amelyben felbomlott a harmónia.

Mindezek oka, hogy egy elméleti korlátozás alakul ki, amely azzal jár, hogy az elme objektív benyomást kelt egy külső pontra támaszkodva, és ez a megszépítés még másolás is, ez bevezetheti a válást, a konfliktusokat, és természetesen azt, hogy nem adunk alkalmat egymás megismerésére.

Éppen ezért a Teozófiai Társulat úgy fejezi ki tiszteletét, hogy imáiban a mestereket és szenteket idézi, de alapítóinak nevét nem említi.

Mindenki figyelmen kívül hagyja azt, amit jobban kellene ismernie, a hiányosságot és ezért van az, hogy az emberek energiájuk jó részét hiábavaló, jelentéktelen, haszontalan csevegésre használják, nagymértékben meggyengítve ezzel energia-készleteiket. Mennyi bajt okoznak azok, akik mindent szó szerint értenek, anélkül hogy tudatosan élnék életüket annak szükségleteivel együtt!

A szó a lelki-szellemi teremtő képesség összefoglalása, csúcspontja; a szóban egyesülnek azok az eszközök, amelyek egy előre kitűzött cél felé visznek.

A szóval célt és egy pontos feladatot adunk a megoldásra, a szóban kiegészül, teljessé válik az alkotás, amelynek fordulatai ezt megelőzően öntudatlan formában léteztek.

A szó létezni akarásunk szimbóluma, amellyel kifejezzük a jelenlévő hatalmat.

A lét a szóval elrendeli saját maga tudatos jelenlétét, nem tudatlan többé, hanem tudatos abban a képességében, hogy kifejezze saját belső világát, és hogy jelen legyen megnyilvánulásában, társítva a gondolatot, érzelmet, vágyat, érzéseket és azok változásait, amelyek a külvilágban találkoznak a megvalósulás keresésében. Így tudunk következtetni megvalósulására, amely a szóhoz kötődik, és egyértelmű kifejezőmódja az akaratnak, amely teremteni, átalakítani, módosítani, harmonikussá tenni képes.

Mindezek a mozgásban lévő tevékenységek a kiejtett hang és az általa létrehozott rezgés formájában nyilvánulnak meg, amelyek kiterjedvén, a rejtett állapotban találkoznak a tiszta energiával, majd egyesülvén életre keltik a harmóniát a pillanatnyi megnyilvánulásokkal azonos helyeken és környezetben.

Emlékezzünk csak a Bibliára, amelyben az van írva: „És Isten mondta: Legyen világosság – és lőn világosság.”

Ez a mérhetetlen és csodálatos képesség csak az emberben van meg, aki nem lévén tudatában ennek, a szavakat csak beszédre használja, könnyelműen beszél, és ez tényekkel alátámasztott igazság.

Ne utánozzuk a televízió nyelvét, amely nem ad semmi újat számunkra, eltúlozza, felnagyítja a dolgokat; gondoljuk csak végig: nem úgy tűnik-e, mintha pontos másolata lenne az elménknek, amely átalakítja az ismeretet erőszakká, hangsúlyozott képeket és gesztusokat átítva ettől a buta, meggondolatlan nyelvezettől?

Az újságírók elcsodálkoznak, amikor egy jó hírről kell beszámolniuk, mintha a helyzet kicsúszna a kezeik közül, és a legjobb kiutat keresnék, vagy azt a szándékot mutatják, hogy mindenre nyitottak, és sebezhetetlenül, önzetlenül végzik a köz szolgálatát.

Bocsássanak meg, de ne higgyék hogy mindezek mögött fényes fizetések állnak, inkább egy személyre szabott ÉN, amely a sztárságra hivatott és veszélyhelyzetben kegyetlen agresszióval védi meg magát.

Az élet a szükségleteit, érzelmeit, érzéseit, társadalmi kapcsolatait a szó által fejezi ki, az emberek közötti kapcsolatokban kezdetét adva egy párbeszédnek, ebben a formában az ember állandósult társadalmi jelenség. Aki hallgat és összpontosít, magához vonzza akaraterejének minden energiáját, majd amikor beszélni kezd, sértetlen marad az ő „THESAURUS”-a: szavai élettel telik lesznek, hatásosak, nem eltékoztak, így lényre kifejező és harmonikus formát ölt.

A MESTEREK AZT MONDJÁK, HOGY NE PAZAROLJUK EL HASZONTALAN DOLGOKRA AZ ENERGIÁNKAT, MEG KELL TANULNUNK GAZDASÁGOSAN MŰKÖDNI AZ UNIVERZUMBAN.

A szavakon keresztül az embernek hatalma van a saját élete vagy halála felett, de ugyanakkor az ásványok, a növények és az állatok felett is, és semmi sem állíthatja meg ezt az örült rohanást, hacsak az igaz és szent szavak nem, amelyek tiszta szívből szólnak, szeretetet adnak, amelyek áramlása beragyogja egész lényünket.

Ha nem rendelkezünk kellő ismerettel, akkor összetévesztjük a lelkes beszédet a lelki világunk kifejezésével.

A szavak olyanok, mint a térképek és nem tudják helyettesíteni azt a tapasztalatot és tudást, amelyek az életünkhöz szükségesek.

Az elménk – nem lévén ismerete – vonzódik a szavakhoz, tehát abba az illúzióba esik, hogy ismeri az igazságot; így aztán a szavakból élünk, a szavak megjutalmaznak minket, azonosulunk velük, és olyan érzésekből élünk, amelyek felébresztik régi érzéseinket is. A szavak elégedettebbé tesznek, mint a valóság és mind közönségesebb érzésekből táplálkoznak.

A többség közülünk imád illúziók között élni, amit majd, amikor elég szerteágazóvá és elmélyültté válik, elnevezzük valóságnak, ebből következően az extázis, a meditáció, illetve még inkább a misztikum pillanatai a szentek és a megboldogultak, stb. látomásaitól kísérték. Ez az eredménye a szavak elménkre gyakorolt varázsának; IGEN, pontosan ez, minden az elméhez vezethető vissza. Gondoljuk csak végig, hogy még a virtuális dolgok sem tudnának ilyen szenzációsak lenni, mert az elme egy része leszűkíti, és korlátozza, és így azonos egy eltorzult léttel.

Ha meghallgatjuk szavainkat és figyelünk is azokra, elkerülhetjük az életerő elvesztését, és újhoz juthatunk. Ha alkotó módon erősítjük meg szavainkat, elérhetjük azokat, akik segítséget kérnek tőlünk.

Más szavakkal: a szó egy rendezett hangokból álló építmény, többé-kevésbé központosító jellegű; meghatároz egy képet, amely meghozza a szavak súlyát, értékét. A szó zavart és összekeveredett, bizonyos esetekben érthetetlen és vulgáris, eltorzult és tudatlan, közönséges és tévútra vivő; közös értéket vesz fel, társalgás alakul belőle, üzenet értékű lesz, és hírvivőként funkcionál.

A szó a kölcsönös felismerést szolgálja a katonaságban, az összeesküvésekben, az alvilági és politikai nyelvezet egy tanácsot vagy ajánlást hordoz magában, egy olyan említést, egy megnyilatkozást, amely lehet egy beszélgetés vagy egy vicc csattanója, amely a megoldását, vagy az értelmezését adja, egy átláthatatlan nyelvezet és egy abszolút hír. Hitel és presztízs, kezesség és kötelezettség, eredeti és feltételezett, képes elvenni és adni, felvállal és ígér, bizalmat ad, csalódást és udvariasságot fejez ki, lehet egy suttogás vagy egy kiáltás, lehet tétovázás, becsületszó, vagy akár egy szerelmi ígéret is.

Még a számítógép számára is hasznos – amelynek nincs is lelke, és a szó a memóriájának a kifejezőmódja – az a valami, amelyet nem lehet megtiltani. Amit az egyik ember számára jelent, az a másik számára értelmetlen.

Ha nem kísérjük figyelemmel a dolgokat, nincs is mit mondanunk; az igazság megismerésének az a legjobb módja, ha meghallgatjuk az embereket.

Gyakran találkozhatunk olyan emberekkel, akik egy fogalom mérlegelésére, valós kifejezésére, illetve egy kérdés lényegének megtalálására nem az aktuálisan használt nyelvvel fejezik ki magukat, hanem egy speciális és mélyreható nyelvezettel. Lényegében az eredetileg kialakult nyelvezet kifejezéseit használják, így például a bírósági csarnokokban az ügyvédek néhány kifejezést latinul ejtenek ki, vagy a papok a szentmisén bizonyos bibliai idézeteket latinul mondanak, mindez azért, mert szavaik így mélyebb értéket képviselnek.

Ha minden teozófus kifejezné mindazt, amit tud, úgy hatna a hallgatóságára, mint az élesztő, szellemi fényt és tudatosságot hozna magával, a megfelelő módon értelmezett szó kerülne kifejezésre, a lélek rezdülése – amely teljes szabadságában kommunikálna – határtalan lenne. A

csend áramlásában, hogy az elérhető lehessen, és meghallgatásra találjon a Föld minden távoli szegletében, testvéri ölelést hordozva, nagy örömmel minden származását és színét tekintve különböző, de isteni ragyogásában egyenlő lénynek.

Ezért van tehát, hogy az elmém hallgat, a szívem figyel, láthatatlanul szövöm a gondolataimat, amelyek láthatóan nyilvánulnak meg – ez az ősi törvény, amelyet minden igaz alkotó ismer. Ez a mű csak a csendben valósulhat meg, és egy örömteli ölelést nyújt át attól, aki öönhöz beszél.